

ילמדנו רצינו חס יס למחות ביד המוחסים

לחמם מים לכתחילה בכלי בשר כדי ללוש

בהם פת מפני שקמה פעמים אוכליה מת עם גבינה פי ל

לכאורה נראה דאכור דאע"ג דהוי נותן טעם בר נותן טעם

הבשר בכלי והכלי במים והוי פדגים שעלו בקערה קמותר

לאוכלם כמותח אפי' נתבאלו לדעת רוב הפוסקים כמבואר

בב"ד ז' סימן ז' ה' כבד פתב הר"ב ז' א' ו' א' כתב פמ"ק אפי'

בכלו או נתבאלו דוקא דיעבד אבל לכתחילה אכור להעלותם

או לבקלם בכלי בשר כדי לאוכלם בפותח וכ"כ גס כן הגה"מ

וכן כתב רצינו ירוחם אבל בעל התרומות כתב במפתחות

דקטנית שבאל בקורה חולבת אותה לערותן לכתחילה בקדרת

בשר ואפי' היא ב' פמו דגים כו' הרי לדעת הרוב שהם פמ"ק

והגה"מ ורצינו ירוחם אכור לפתחילה וכן פסק ר"ק ז' בפרק

בל שפיר סימן ס"ג וז"ל ופתב סמ"ק פו' וכ"כ הגה"מ וכן כתב

רצינו ירוחם פו' ולא כמו שפסק ס"הת והשעריים דקטנית

שבאל בקורה חולבת כו' הרי שפסק בהדיא כדעת החוכמים

לכתחילה לבקל בקדרת בשר כדי לאכלו בפותח

וב"ש לדעת כל לחקת הפוסקים שהביא הר"ב פ"ה הגהת

ב' אותך והם בעל הא"ה ות"ח וב"ח ול"ח וד"ח

וט"ז והר"אנח וד"מ והדיסקה ומכ"ר עזרי"ה יהושע והר"ב עלמו

עמם שפתבו אגס ס"הת מודה לסמ"ק דאכור לבקל לכתחילה

כדי לאכול בפותח ולא כמו שחזקו הר"ב ז' א' ו' א' ופליג אסמ"ק

דמה שהתיר לערות הקטנית לכתחילה בכלי בשר היינו מאוס

זהו דיעבד: שכבוד נחבשל בקדרה חולבת דמלא לבי דעמם
זל חיך מחלוקת וכלס מודים אסור לבשל לבתחילה כו'
אנרא דלע"ד נראה פקוט גוונ טעמם של הרבי ודקל זל
דע"כ ס"ל לב"ה והסערי' זל דמותר לבשל לבתחילה
כו' דהא זיל בתר טעמא למה אסור במ"ק לבשל לבתחילה
כו' חי משום דהוי לבתחילה הרי בגמ' מתיר לאוכלם בכותח
דהוי לבתחילה די יכול היה לאוכלם בלא בותח אלא ע"כ לחלק
בין מאכל לכלי דמאכל אע"פ שעושה לבתחילה חשיב דיעבד
משום דעל הרוב דרך הוא לערב מאכל במאכל אחר לאוכלו
משום דמתקן המאכל בכך וכיון שכן אם נאמר אלא יאכלנו
בכותח אלא הוא לכה הוי כאלו אומרים האכילה לבמרי דמ"ל
בלה מ"ל פלגא ונמלא שאוסרין אפי' היעבד סהרי חיך לדבר
תקנה לכך מתירין לאכלו בכותח כדרך אכילתו לבתחילה משו'
דהי' חסוב דיעבד אבל לערות בכלי חסוב לבתחילה לבמרי די
מה יתרון הכשר למאכל בהערות אותו בכלי כשר או בכלי
חלב ואם כן חיך מתירין הקטנית שנתבשל בקדרה
חולבת לערותו לבתחילה בכלי כשר הלח זהו לבתחילה כיון
שהוא כלי והוי כמו מבשל לבתחילה בכלי כשר כדי לאכלו
בכותח אלא ודאי ס"ל דגם לבשל לבתחילה כדי לאכול בכותח
מותר דמשא שמותר לאכול בכותח דגיס אע"פ בקערה אהוא
לבתחילה ה"כ לבשל לבתחילה דלית להו חלוק בין מאכל לכלי
ומ"ש הגמ' עליו לשון דיעבד לאו דוקא אלא הוא הדין להעלות
לבתחילה דמאי אגא מלאוכלם בכותח לבתחילה דסרי

וכת' אס כן למה כתבו ס'הת וכסעריס דין זה בלערות
 הקטנית כו' היל לומר דין זה בעקר הבסול מתחלה
 שמותר לבסל בעתחילה כדי לאכול בכותח אל דין הבסול מ
 מתחילה לא הולרך לאמרו דמפיון שכתב דין דגיס שעלו
 בקערה מותר לאכלס לכתחילה בכותח ממילא מוכן דמותר
 גם כן לבסל מתחלה כדי לאכול בכותח אבל דין הערוי הולרך
 לאמרו מאוס דהוי רבותא עמי מלבסל כתחנה דמבסל כ
 מתחלה אין מערב איבור בחותה שעה שהרי אין שס עדיין
 שוס איבור וכשאוכל אחר כך בכותח לכתחילה כבר נעשה
 דיעבד אבל כשמערה הקטנית בכלי בשר עושה או האיבור
 וה' א' דאסור קמ"ל : כן נראה לי דעת ב' המאורות הגדולים
 ברבי ורסל אל כי כמו ור' נחש' מ"ג הט"ז עליהם לשלח
 בדקדוק כתבו כן וכן מ"ס הד"א על הרבי דלפוס ריהעיה לא
 דק' וכמו כן מה ש'אמ' הד"מ דכד שכיב מר ודמיק אמרה להאי
 שמעתתא כו' ולדידכו לריך לומר כמו כן על ר'סל אל והוא
 רחוק מאד

נס

מה שטען הרב בעל כנסת הגדולה אל שס על הר'
 בית יוסף אל דספר התרומה דינא אחדינא קאמר
 דאפי' לסבוריס בנתבסלו שאסור לאכלס בכותח מכל מקום
 לערותס בכלי שאינו פוגע בגוף האיבור מותר אי אפשר לו'
 כן שהרי מבואר שס בספר התרומה דקאי בזעת המתירין
 נתבסלו שכתב מקודס זה אל וכן בליס שנתבסלו במחנה חולבת
 מותרין לתת בפשטידה או איפכא אס נתבסלו במחנת בשר
 מוקד לתת בפ'אזון וכן ירקות שנסלקו במחנה חולבת מ
 מותרין לתת בתבסיל בשר אפי' המחנת ב' וכן אפכא וכן
 קטנית פולין או פוייס שנסל בקלרה חילכת מותר לערותן
 בקלרה של בשר ואפילו לכתחילה כו' עד כאן הרי מבואר
 דעל סברת המתירין נתבסלו קאי וזהו קאמ' דין הערוי של
 קטנית

ודתיבה

יותר שהרב אל עצמו כתב בחותו חות
 למטה וזה לשונו וגם על ספר התרומה
 אני תמה מאחר שכתב דירקות שנסלקו
 במחנה חולבת מותרין ליתן בתבסיל שכ' בשר למה תור וכתב
 וכן קטנית כו' דאס לאכלס בבקר מותר כל שכן לערות על
 קדרת בשר עד כאן

וזה סותר דבריו הראשונים שכתב שם"הת אמר הדין לדעת
האומרים נתבטלו חסור ולפי זה אין בלח קושיא והבא קאמר
חס לכלם בצאר מותר בו דנראה תופס בפשיעות דמירר
על כבוד המתירין נתבטלו והוא האמת לע"ד. והקושיא
שמקשה אל חס לכלם בצאר מותר כ"ס נערוהו בו מתורץ
בפשיעות כמה שכתבנו ולערות הוא רבותא טפי מלאוכל
בנותח דלאוכלם בנותח תקוב דיעבד כיון שהוא לענין מאכל
חבל לערות בכלי הוא לכתחילה גמור לכך הוכרח לאמרו והראי
שהביא לומר שהערוי הוא כל שכן מאכילה ממ"ס הגהות ח"ו
ות"ח שכתבו דאפי' למ"ד דנ"ע בר ג"ט לא שרי לכתחילה לאכלו
בחלב ליחן בכלי חולב שרי נראה לתורץ דאפי' לדוים יש בערוי
יש לב דחמיר טפי מאכילה בנותח מפני שהוא לכתחילה ויש
לד דקיל טפי מאכילה בנותח משום דאין סס ערוב רק בטעם
הכלי מש"כ הכותח הוא בגוף. האיסור אמא ולכן סה"ת דסבר
דמה שנתבטל בכלי צאר מותר לאכול בנותח משום דסבר
דהאכילה בנותח חשיב דיעבד לדיויה הוא דין הערוי בכלי
חמור טפי שהוא לכתחילה כמו שאמרנו ואעפ"י שאינו בגוף
האיסור ועדיף בזה מכותח מ"מ ה"א דכשהוא לכתחילה חשיב
אינו בגוף איסור חלא בטעמו חסור לכך חלטריך לאמר
אל בעל האו"ה ות"ח דסברי דמה שנתבטל בכלי צאר חסור
לאוכלו בנותח משום דסברי דהאכילה בנותח חשיב לכתחילה
ח"ו אין לערוי גריעות יותר מהאכילה בנותח דהא חרוייהו
לכתחילה חשיבי חלא אדריבא יש לו עדיפות שאינו בגוף
האיסור כמו הכותח ולכן מתיר לערותו לכתחילה. ומ"מ ח"ו
לפי איעתס אל הרב"י וד"ק אל שהוא מחלוקת מ"מ הרביס הם
החופדי"ה וראוי לפסוק כמותס וא"כ יש למחות ביד הנוהגים
המנהג הנ"ל לחמס מימי הליטה בכלי צאר לכתחילה

וְאָז דַּלְמָא כָּל כִּי הָאֵי מִלְתָּא לְקִיִּים הַמַּנְהֵב מִיְהֵא נְקוּם
 וְנִסְמֹךְ עַל מִ"ס הַרְבֵּי בְּדֹק הַבַּיִת שֶׁסּ וְאֵל וְכַתֵּב עוֹד יִרְקוֹת
 וְקַעֲנִיּוֹת אֲנִתְכַשְׁלוּ בְּקִדְרָה חוֹלְבַת אֲפִי הָיָה בִּי מוֹתֵר לְאֹכְלִים
 בְּתַכְשִׁיל אֵל בְּשָׂר וְנִרְחָה דּוֹקָא דִּיעֲבֹד אֲבָל לְכַתְחִילָה אִין לְבַשְׁל
 בְּכַלֵּי חֶלֶב דְּבַר אֲרוּחָה לְאֹכֹל עִם בְּשָׂר ע"כ וְאִין דְּבַרְיוּ נִרְחָיִן
 אֲלֵא לְכַתְחִילָה נְמִי מוֹתֵר לְבַשְׁלִים בְּכַלֵּי אֵל בְּשָׂר ע"כ לְהַרְבֵּי
 שֶׁהֵבִיא סִכְרֵת ר' יְרוּחִם הַגָּל וְדַחְחָה מֵהֲלֵכָה וְהוּא אֲלֵא כֹהֲלֵב
 א"ךְ אֵל אֲכַתֵּב לְבַשְׁל לְכַתְחִילָה אֲסוּר אִף לְרַבֵּי הַמַּחֲבֵר וְזֵה
 גֵּרִם לוֹ אֲלֵא רַחֵם סִפְרֵי בְּדֹק הַבַּיִת וְכֵן רִאֲשִׁיתִי אֲחִ"כְּ לִהְיֶב
 כֹּה"ג שֶׁסּ כְּתִב דְּמַכְאֵן תַּשׁוּבָה לִהְיֶב א"ךְ אֵל אֲכַתֵּב אֲחִילָה
 לְדַבְרֵי רַבֵּי הַמַּחֲבֵר אֵל אֲסוּר לְבַשְׁלִים לְכַתְחִילָה כו' י"ע א .

וְאִף דְּקָסָה הַדְּבַר עַל הַרְבֵּי אֵל אִין עִסְק נְגַד הַמְרוּבִים שֶׁהֵבִיא
 בְּכִי וְכִמוֹ אֲרִאֲשִׁיתִי אֲחִ"כְּ שְׁתַּמָּה בֵּן הֵי"ב כֹּה"ג שֶׁהֵי מִ"מ
 אֲהַמְנוּתִיהָ דְּמִרְן אֵל בְּדֹק הַבַּיִת נְקוּם וְנִסְמֹךְ וְנִימָח דּוֹדָא
 מִנָּח הַרְבֵּי עַעֲס מִסְפִּיק לְפַסּוֹק לְהַתִּיר דּוֹדָא לֹא הִיֵּה שׁוֹפֵק
 הֲלֵכָה נְגַד הַמְרוּבִים

[ועיין בס' בני חיי סי' ל"ה הגהת צ"י]

וְהִנֵּה מְקוּם אֲתִי לַע"ד לְהוֹכִיחַ דְּרַבִּים סִכְרֵי דְּמוֹתֵר לְבַשְׁל
 לְכַתְחִילָה כִּי לְאֹכֹל בְּכּוֹתֵחַ וְכּוֹחַ מִדְּאֲמַרֵּי בְּפִרְק
 כ"א דף ל' אִין טַעֲיִן הַתְּנוּרָה בְּחֵלִיה וְאִם טַעַל כֹּל הַפֶּת אֲסוּרָה
 עַד שִׁוְסַק הַתְּנוּרָה וְאִדְּיָקוּ עֲלֵהּ כ"ע הַתּוֹם אִם וְכַפ' כֹּל הַבְּשָׂר
 דָּף קי"ב וְכּוֹבְחִים דָּף ל"ו וְכֵן הִלָּשׁ ע' כֹּל הַבְּשָׂר וְכֵן הִרְשִׁיב
 בְּחִיחְשָׁיו אִם וְכֵן הִלָּן אִם וְהַסְמ"ג לְאִוִּין קַמ"א דָּף נ"ג כֹּלִם
 הַקָּסוֹ מַכְאֵן לְרַעַת הַחוֹמְרִים לֹאֵו דּוֹקָא דְּגִים שְׁעֵלוּ מוֹתֵרִים
 לְאֹכְלִים בְּכּוֹתֵחַ אֲלֵא הוּא הִדִּין בְּתַכְשִׁילֵוּ אֲמַאי לְרִיךְ הַסֵּק
 תַּסְגִּי בְּקִנּוֹת דֵּהֵא הוּי נּוֹתֵן טַעֲס בַּר נּוֹתֵן טַעֲס וְכֹלִם תִּרְמֵד
 בְּאֵס דֵּת דְּלֵא אֲפַשָּׁר לְתַנּוּר לְהַתְקַנָּה יִפֵּה כְּאֵנְדֵּק בּוֹ ש
 כְּאֵמְלוּבִית וְהוּי בְּעִין עַד שִׁוְסַק וְמוֹה מוֹכַח דִּס"ל לְפִינְהוּ אֵל
 מוֹתֵר לְבַשְׁל לְכַתְחִילָה כו' דְּהִי ס"ל דְּאֲסוּר מֵאִי קָשִׁית לֵאוּ
 דְּתַסְגִּי בְּקִנּוֹת הֵא אִין הַקִּנּוֹת מַעֲיִל אֲלֵא לְעַנְיִן שֶׁאִם אִירַע
 שֶׁאִפּוֹ בּוֹ פֶּת בְּדִיעֲבַד בְּאֹגֵב מוֹתֵר שְׁאִוִּם דְּהוּי נ"ט בַּר צ"ט

אבל לענין לאפות בו לכתחילה אינו מועיל הקנוח כלום דכ"ט
בר נותן טעם לא שרי אלא בדיעבד אבל לכתחילה לא ואם
כן לכך הוצרך התנא לומר עד שיוסק כדי שיהא מותר לאפות
בו לכתחילה טוב ראיתי אחר כך לבעל דמסק אליעזר דף
שם ט"ע ע"ב כתב כמו כן לדעת האומרים דאסור לבשל לכתחיל

כדי לאכול בכותח מתורץ הקושיא הנ"ל זעש *

[וכן כתבו הרב ב"ח סימן ל"ה והר"ב ס"ח בסימן לא לדעת
האומרים דאסור לבשל לכתחילה מתורץ הקושיא זעש] הרי
לפי זה לדעת ר"ת ז"ל והתוס' והרא"ש והרשב"א והר"ן וסמ"ג
מותר לבשל לכתחילה בו

ואעפ"י שגם רבינו ירוחם ז"ל דסבר שאסור לבשל לכתחילה
כדי לאכול בכותח הביא הא דר"ת שכתב בנע"ו אות

פ"ח ז"ל ומ"א למעלה אין עשין התנור באליא ואם עש כל
הפת כלה אכורה עד שיוסק דוקא הוסק אבל הקנוח לא אעפ"י
שאם יקנח יהיה נותן טעם בר נותן טעם שאני הכא דבלע
טפי כמו נתבטלו לדעת ר"י כן ור"ת פ"י הטעם כי בקנוח יאחר
שם מן האליא ממא ואינו נותן בר נותן וכתב כי נתבטלו
בקירה שבשל בה בשר מותר כי הן ג' נ"ע הקדמה שקבלה
טעם הבשר והמים מהקדמה והדגים מהמים וכן כתב הרא"ש
ז"ל ונראה דוקא בדיעבד אבל לכתחילה אסור לבשלים ע"כ

ולכאורה

קשה כיון דסבר ז"ל לכתחיל' אסור מה צריך
להביא דר"ת ז"ל וז"ל דמ"א תחלה הוה דר"ת

היינו לדידיה וליה לא ס"ל לדידיה אין צריכין לתרוץ דת ולא
לתרוץ ר"בן דנתבטלו אסור ותנור הוי כמו נתבטלו והיינו
דמתב ונראה דוקא בדיעבד כלומר לדעת ר"ת ור"בן מותר
לכתחילה להעלות בקערה בכותח למר בהעלאת דוקא ולמר
אפי' בבטול אבל נראה דאינו כן אלא דוקא בדיעבד מותר
אבל לכתחילה אסור ובהכי ניחא הוה דתנור דצריך הסק
ואין צריך לתרוץ דת ועוד נראה דאע"ג דלא ס"ל כד"ת מ"מ
הביא דכריו שכתב שאין התנור מתקנח יפה מאוס דגם
לדידיה כ"מ לענין דינא היכא דקנח ואינו בו דיעבד שהוא אסור

מאוס דאין הקנוח מועיל בו

עזר יש להוכיח דמותך לבשל לכתחילה כדי לאכול בכוח
 מ"ט. ה"רבי ז"ל בא"ח ס"ב תנ"כ באם ה"אש ואכלי
 הלקט בענין הגעלת כלים וז"ל אכל אש אינן בז מותר להגעיל
 אפי' אין במים ס' נכטל את הכלי ואעפ"י שטעה הפוסק הנפלט
 מהכלי חוזר ונבלע בתוכו והו"ל כקודם הגעלה אין בו חשק
 דהוי כמותן טעם בר נותן טעם שנפלט מן הכלי למים וחוזר
 ונבלע בכלי וכלם התר כיון שנפגם הטעם בערב הפסח קודם
 שעה חמישית דקעת התר הוא מותר להגעיל אפי' בז מ
 מאוס. דהוי נותן טעם בר נותן טעם החמץ נותן טעם בכלי
 והכלי במים ונבלע בכלי וכולהו התר והוו כמו דגים שעלו
 בקערה דמותר לאוכלן בכוחת ואפי' לדברי המפרשים עלו
 אין נתבשלו לא הכא שרי דהתם הבשר הנבלע בדגים חשוב
 טעם כי נבלע אוכל באוכל שדגים ראויים לאכילה והבשר נותן
 בהם טעם לשבח הלכך אסור לאוכלן בכוחת אש נתבשלו בקדר'
 אבל הכא טעם החמץ הנפלט מן הכלי למים וחוזר ונבלע
 בחפני הכלי אינו חשוב טעם כשיחזור ויפלוט בפסח לתוך
 התבשיל עכ"ל וז"ל אכלי הלקט ע"פ שמגעילין כלים מאוס
 איסור חמץ מותר להגעיל אפי' כלים ב"י מאוס דהוי נ"ט בר
 נ"ט של התר קודם שיהא אסור כמו דגים שעלו בקערה כו'
 ואעפ"י שיש אומרים דוקא עלו אבל נתבשלו אסורים מ"מ גבי
 חמץ איש צו ג' נ"ט של התר הכל מותר עכ"ל. ומכאן מוכח
 דס' ל' לה"אש ואכלי. הלקט גבי דגים שעלו בקערה דמותר
 להעלות לכתחילה דאי אסור להעלות לכתחילה אמאי קשיא
 להו בהגעלה לדעת הי"א דוקא עלו אבל נתבשלו לא אפילו
 לדעת המפרשים ה"ה נתבשלו קשה היאך מותר להגעיל דהא
 אפי' בדיהו"ז ז"ל דוקא עלו בדיעבד אבל להעלותם לכתחילה

חסור וא"כ היחך מותר שהגעלה שסוף לכתחילה ולמה הקפו
 למ"ד על דוקא דנראה דלמ"ד ה"ה נתבטל ניחא חי"ל להקשות
 לכל הדעות ולתרוץ כמו שתרצו חלף ודאי ע"כ למ"ד ה"ה
 נתבטלו חסי לכתחילה יכולין לבטל כדי לאכול בכוח ולבך לא
 קפוי מהגעלה דהוי לכתחילה הרי שלדעת שבעה חלה עיני
 ישראל שהם לת והתוס' והרא"ש והרא"ש ומה"ש והר"ן והב"ב ושכ"ל
 הלקט מותר לבטל תחלה כדי לאכול בכוח מלבד סה"ת
 והקשרים וא"כ הם הריצים והלכה כמותם וברה צוה תמיהת
 הר"ב קה"ג שתמה על הר"ב"י בבית שפסק נגד המרובים
 גם מתחלת לקונו של הרא"ש הנ"ל טוכה דמותר לבטל לכתחלה
 שכתב ואעפ"י שטעם הפגום הנפלט ממנו חוזר ונבלע בתוכו
 והנ"ל כקודם הגעלה אין צו חשך דהוי ג"ע בר נ"ט כו' ואם
 איתא דנ"ט בר נ"ט חסור לכתחילה מה תקן באמרו דהוי ג"ע
 בר נ"ט הוה לכתחילה שהרי בלאו הכי נמי איכא טעמא
 אחרינא דהיינו דהוי ג"ע לפגם ועב"ז הוקשה לו דתיאמר חלף
 ע"כ היינו משום דהוי לכתחלה ונ"ט לפגם חסור לכתחילה
 וא"כ היכי ניתח ליה כמה שהוא ג"ע בר נ"ט אי גס **נ"ט בר נ"ט**
 אינו מותר רק כדיעבד חלף ע"כ לומר דס"ל דנותן טעם **בר**

נ"ט מותר לכתחילה

וטעמים של הגזולים הללו אל דסכרי דחף לכתחילה מותר
 לבטל נראה דהיינו משום דכיון דדיעבד מותר
 בהכרח שאין בו חסור מן התורה לכתחילה דאי הוה חסיר
 מן התורה לכתחילה הוה חסיר נמי דדיעבד דכדבר שאסור מן
 התורה אין חלוק בין דיעבד לכתחילה וכיון דאמר תלמודא
 בהדיא דמותר דיעבד מותר גם כן לכתחילה ואין לאסור
 לכתחלה לא משום גזרה דרבנן כדמוכח ס"פ בתרא דע"ז דאמר
 לא חסרה תורה חלף קדרה ב"י דלאו נ"ט לפגם הוא אי הכי
 מכאן לישתרי גזרה שאינה ב"י חטו ב"י פירש"י מכאן ואילך
 לישתרי חף לכתחילה הדי דאי לאו גזרה מן הראוי היה מותר
 חף לכתחלה והיינו משום דכיון דהתורה לא חסרה נ"ט לפגם
 חפי לכתחילה מותר חלף דמשום גזרה הוא דחסיר לכתחילה
 וא"כ כל שמינו בו בהדיא שגזרו חכמים יא לאסור לכתחילה
 כי הוה דנ"ט לפגם חבל נכ"ט בר ג"ט דלא מצינו בהדיא
 שגזרו בו לכתחילה אין לנו לומר שגזרו ואעפ"י שאמרו בלשון
 דיעבד שעל אין זה כדאי לומר שגזרו לכתחלה דהו"ל למימר
 גזרה בהדיא ואפשר שזה הוא טעמו של הר"ב"י ב"ה שכת' על
 דברי רבינו ירוחם ואין דבר נראה היינו מכתבא כנ"ל

שעל כל אלה ראוי להחמיר ולאסור לחמם המים
 לכתחילה בקדרה של בשר איכא למצעי חס יס
 להתיר על ידי שיהיו שלא תהא הקדרה צ"ו דהוי נותן טעם
 לפגם דאע"ג דנותן טעם לפגם אסור גם כן לכתחילה מ"מ
 בהטרפות שניהם דהוי נותן טעם בר נותן טעם וגם נותן
 טעם לפגם יהא מותר לכתחילה וי"א במק' לדבר ממ"א מור"ם
 ז"ל כאן דאף לנוהגים כדעת המפרשים עלו חין נתבטלו לא
 חס היה הכני לפגם שלא היה צ"ו מותר כו' והנה הנוהגים כן
 הוא מאוס דסדרי דלאוכלו בכוח חסיד לכתחילה סדרי הם
 מתירים כשנתערב בכוח זדיעבד ועס כל"ז דחשבי לה
 לאחילה בכוח לכתחילה הם מתירים כשהוא נותן טעם לפג'
 והיינו מאוס דאיכא הטרפות דנותן טעם בר נותן טעם וג"ע
 לפגם ומאוס הכי מתירין לאוכלו בכוח שהוא לכתחילה וה"ב
 לבטל לכתחילה נחיר מאוס הטרפות שניהם וסוב ראיתי
 למוה"ריקאס ז"ל כתב בזה הלשון לכתחילה חין לו לבטל בפלי
 חלב דבר ארוכה לאכול עס בשר רבינו ירוחם נט"ו אות כ"ח
 וז"ע בכטרף עוד שאינה צ"ו אבל חין לגלותו שמה יטעו ע"כ
 הרי שדעתו ז"ל נוטה להקל בהטרפות שניהם להתיר לבטל
 לכתחילה ולמ"א חין לגלותו שמה יטעו איכא למי שלא ראה
 דברי מור"ם ז"ל שלא חסא לשמה יטעו וכ"א אלו ראה דברי כדק
 הבית שמתיר אף בכו שלא היה חושש לזה

אח"כ ראיתי למוה"ר אהרן ז"ל ח"ו דה"ק ק"ר ע"ב כתב על ענין
הנ"ל אם מותר לבקל לכתחילה פרי לאכול במתחיל ז"ל
ובדעת התוס' ז"ל אפשר לחשוב שהם סוברים לכתחיל אסור
שכתבו גבי עהור מליח ועמא תפל דלא שייך מליחה בכלי
והביאו ראיה ממעשים בכל יום שמלח שבקערה של בשר ל
לקחים ממנו לתת בחלב רותח ולכאורה נראה שאין ראיה
מזה כלל דאפי' חת"ל דשייך מליחה בכלי כמו באוכל מותר
ליקח מלח מכלי של בשר לתתו דהוי נותן טעם בר"ע כו'
עד ולכן אני מאופק שמא הוצרכו לזה מאוס דה"ל דאפי' דגים
שעלו היינו בדיעבד ולכן גבי מלח שהם נותנים אותו לכתחילה
אם על דעת לתת ממנו בכל תבשיל בין של בשר בין של חלב
הוא אסיר חי לאו טעמא דאין שייך מליחה בכלי עכ"ל
ואפשר לומר דאי הוה מליחה לכלי כמו לאוכל לא הוה נ"ע
בר"ע אלא נ"ע ראשון כי המלח מוציא גוההטעם
ראשון לגמרי כמו שמוציא הדם לגמרי